

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea extinsă)

14 aprilie 2005*

Sniace SA

împotriva

Comisiei Comunităților Europene

„Ajutoare de stat — Acțiune în anulare — Admisibilitate — Act care privește în mod individual reclamanta”

Cauza T-88/94

În cauza T-88/94,

Sniace SA, cu sediul în Madrid (Spania), reprezentată de J. Baró Fuentes, M. Gómez de Liaño y Botella și F. Rodríguez Carretero, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii D. Triantafyllou și J. Buendía Sierra, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă,

susținută de

Republica Austria, reprezentată de domnii H. Dossi și M. Burgstaller, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

de

Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG, cu sediul în Heiligenkreuz im Lafnitztal (Austria),

și de

Land Burgenland (Austria),

reprezentați de U. Soltész, avocat,

intervenienți,

* Limba de procedură: spaniola.

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 2001/102/CE a Comisiei din 19 iulie 2000 privind ajutorul de stat acordat de Austria în beneficiul societății Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (JO 2001, L 38, p. 33),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a cincea extinsă),

compus din doamna P. Lindh, președinte, domnii R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi și doamna M. E. Martins Ribeiro, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 17 iunie 2004,

pronunță prezenta

Hotărâre

Situația de fapt

1 Sniace SA (denumită în continuare „reclamanta”) este o firmă spaniolă a cărei activitate principală constă în producerea și distribuția de fibre artificiale și sintetice, celuloză, fibre de celuloză (fibre discontinue de viscoză), fire poliamidice continue, fetru neșesut și sulfat de sodiu, precum și în exploatarea forestieră și coproducția de energie electrică.

2 Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (denumită în continuare „LLG”) este o filială a societății austriece Lenzing AG, care produce, printre altele, fibre de viscoză și fibre modale. LLG are ca obiect de activitate producerea și distribuția de lyocell, un tip nou de fibră fabricată din celuloza naturală pură. Această fibră este produsă și de societatea britanică Courtaulds plc, care o distribuie sub denumirea de „Tencel”.

3 În 1995, LLG a început construirea unei fabrici pentru producția de lyocell într-un parc industrial din Heiligenkreuz-Szentgotthárd, situat într-o zonă transfrontalieră între Austria și Ungaria. Fabrica este situată în partea austriacă a zonei, în Land Burgenland.

4 În 1995, organismul public austriac Wirtschaftsbeteiligungs AG (denumit în continuare „WiBAG”) a împărtășit în mod neoficial Comisiei intenția sa de a acorda întreprinderii LLG ajutoare publice în scopul de a sprijini proiectul de investiții al acesteia. Prin scrisoarea din 30 august 1995, Republica Austria a informat Comisia că aceste ajutoare vor fi acordate în cadrul schemei de ajutor regional cu numărul N 589/95, autorizată de Comisie prin scrisoarea din 3 august 1995. Prin scrisoarea din 5 octombrie 1995 adresată Republicii Austria, Comisia a precizat că nu era necesară o notificare individuală a ajutoarelor pe care intenționa să le acorde sub forma unor subvenții, din moment ce acestea erau incluse într-o schemă de ajutor autorizată, solicitându-i însă, în același timp, să nu acorde ajutoare sub forma unor garanții întreprinderii LLG fără a o informa în prealabil.

5 La 21 aprilie 1997, autoritățile austriece au adresat Comisiei formulare de cerere de cofinanțare eligibile pentru Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR) pentru două proiecte mari de

investiții având ca obiect terenul cu destinație industrială ce urmau să fie realizate de Business Park Heiligenkreuz GmbH (denumită în continuare „BPH”) și Wirtschaftspark Heiligenkreuz Servicegesellschaft mbH (denumită în continuare „WHS”).

6 Având în vedere indicațiile conținute în aceste formulare, precum și într-un contract încheiat în 1995 între Land Burgenland și LLG, Comisia a hotărât să reinvestigheze cauza privind ajutoarele acordate societății LLG. După o întrevedere cu autoritățile austriece și în urma unei schimb de scrisori cu acestea, Comisia a hotărât să înscrie această cauză în registrul ajutoarelor nenotificate. Ulterior, au intervenit și alte întrevederi și schimburi de scrisori între Comisie și autoritățile austriece.

7 Prin scrisoarea din 29 octombrie 1998, Comisia a informat guvernul austriac cu privire la decizia sa din 14 octombrie 1998 de a deschide procedura prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din Tratatul CE (devenit articolul 88 alineatul (2) CE), cu privire la diverse măsuri adoptate de autoritățile austriece în favoarea LLG (denumită în continuare „decizia de deschidere a procedurii”). Măsurile respective erau constituite din garanții de stat pentru subvenții și împrumuturi în valoare de 50,3 milioane de euro, un preț avantajos de 4,4 euro pe metru pătrat pentru 120 ha de teren cu destinație industrială și garanții privind prețurile fixe pentru servicii colective de bază pe o perioadă de 30 ani. Comisia a ordonat guvernului austriac, conform principiilor stabilite de Curte prin Hotărârea sa din 13 aprilie 1994, Germania și Pleuger Worthington/Comisia (C-324/90 și C-342/90, Rec., p. I-1173), să îi comunice anumite informații în scopul de a îi permite să examineze compatibilitatea acestor măsuri cu piața comună.

8 Comisia a dispus, de asemenea, conform principiilor stabilite de Curte în Hotărârea din 5 octombrie 1994, Italia/Comisia, denumită „Italgrani” (C-47/91, Rec., p. I-4635, punctele 21–24), ca acesta să îi furnizeze o serie de informații de natură să îi permită să aprecieze dacă unele din celelalte măsuri adoptate de autoritățile austriece în favoarea LLG intrau sub incidența schemelor de ajutor autorizate sau existente. Celelalte state membre și părțile interesate au fost informate privind deschiderea acestei proceduri și au fost invitate să își exprime eventualele observații cu privire la publicarea acestei scrisori în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 13 ianuarie 1999 (JO C 9, p. 6).

9 Guvernul austriac a răspuns acestei scrisori a Comisiei prin scrisorile din 15 martie, 16 aprilie și 28 aprilie 1999. Regatul Unit și terții interesați, printre care și reclamanta (prin scrisoarea din 12 februarie 1999), și-au prezentat, de asemenea, observațiile.

10 După ce a examinat informațiile care i-au fost comunicate de autoritățile austriece, Comisia a informat guvernul austriac, prin scrisoarea din 14 iulie 1999, privind decizia sa din 23 iunie 1999 de a extinde procedura deschisă în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE (denumită în continuare „decizia de extindere a procedurii”) la alte patru măsuri adoptate în favoarea LLG. Este vorba despre următoarele măsuri: un ajutor ad-hoc la investirea unei sume de 0,4 milioane de euro pentru cumpărarea unui teren, o participație pasivă în valoare de 21,8 milioane de euro reziliabilă numai după un termen de 30 de ani și care trebuie să producă o dobândă de 1% pe an, de un ajutor cu o valoare necunoscută pentru crearea unei infrastructuri proprii a întreprinderii, precum și de un ajutor de mediu în valoare de 5,4 milioane de euro, care se poate să fi fost acordat în cadrul unei aplicări necorespunzătoare a unei scheme de ajutor existente. Comisia a invitat guvernul austriac să își prezinte observațiile. Celelalte state membre și părțile interesate au fost informate cu privire la deschiderea acestei proceduri și au fost invitate să își exprime eventualele observații privind publicarea acestei scrisori în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 4

septembrie 1999 (JO C 253, p.4). Guvernul austriac și-a prezentat observațiile prin scrisoarea din 4 octombrie 1999. Regatul Unit, precum și terți interesați, printre care și reclamanta (prin scrisoarea din 4 octombrie 1999), și-au prezentat de asemenea observațiile. Guvernul austriac a furnizat informații suplimentare prin scrisorile din 25 februarie și 27 aprilie 2000.

11 La 19 iulie 2000, Comisia a adoptat Decizia 2001/102/CE privind ajutorul de stat oferit de Austria în beneficiul societății LLG (JO L 2001, p. 33, denumită în continuare „decizia în litigiu”).

12 Dispozitivul acestei decizii este formulat după cum urmează:

„Articolul 1

Ajutoarele pe care Austria le-a acordat [...] (întreprinderii LLG) din Heiligenkreuz, prin constituirea unor garanții în valoare de 35,80 milioane de Euro [o garanție a unui consorțiu de bănci comerciale și de bănci publice în valoare de 21,8 milioane de euro și trei garanții ale [...] (WHS) în valoare de 1,4 milioane de euro, 10,35 milioane de euro și 2,25 milioane de euro], precum și printr-un preț de 4,4 euro pe metrul pătrat pentru cumpărarea unui teren cu destinație industrială de 120 de hectare, prin garanții ale Land Burgenland privind prețurile fixe pentru furnizarea de servicii colective și printr-un ajutor cu o valoare necunoscută sub forma creării unei infrastructuri proprii întreprinderii, nu constituie ajutoare de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE.

Articolul 2

Ajutorul acordat de Austria societății LLG prin constituirea unei garanții de 14,5 milioane de euro de către WiBAG este conform cu norma [cu numărul] N 542/95 privind garanțiile și aprobată de către Comisie.

Ajutorul de mediu în valoare de 5,37 milioane de euro este conform cu norma [cu numărul] N 93/148 privind finanțarea protecției mediului și aprobată de către Comisie.

Articolul 3

Ajutoarele individuale acordate de către Austria în valoare de 0,4 milioane de euro, sub forma unui ajutor pentru achiziționarea unui teren și în valoare de 21,8 milioane de euro, sub forma unei participării pasive, sunt compatibile cu piața comună.

Articolul 4

Republica [Austria] este destinatară prezentei decizii”. [traducere neoficială]

Procedura

13 Reclamanta a introdus prezenta acțiune prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 17 aprilie 2001.

14 Prin actele depuse la grefă la 6 iunie, 16 și 26 iulie 2001, LLG, Republica Austria și Land Burgenland au solicitat să intervină în prezentul litigiu în sprijinul concluziilor Comisiei.

15 Prin scrisoarea din 16 octombrie 2001, reclamanta a formulat o cerere de măsuri de organizare a procedurii având ca obiect comunicarea de către Comisie a unei serii de documente menționate în memoriul său în apărare și în decizia în litigiu, precum și anumite informații, în special privind piața produselor în cauză. La 14 noiembrie 2001, Comisia a fost invitată, în baza măsurilor de organizare a procedurii, să transmită unele dintre aceste documente. Ea a dat curs acestei solicitări în termenul stabilit.

16 Prin scrisoarea din 10 decembrie 2001, reclamanta a solicitat un tratament confidențial în cazul anumitor date conținute în anexele 14 și 15 din cererea sa privind LLG, Republica Austria și Land Burgenland.

17 Prin Ordonanța din 18 februarie 2002, președintele Camerei a cincea extinse a admis solicitările de intervenție și de confidențialitate ale acesteia.

18 La 21 mai 2002, LLG și Land Burgenland au depus în comun un memoriu în intervenție.

19 La 23 mai 2002, Republica Austria și-a depus memoriul în intervenție.

20 Comisia și reclamanta și-au depus observațiile privind memoriul în intervenție, la 19 iulie și, respectiv, la 6 septembrie 2002.

21 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a cincea extinsă) a hotărât să deschidă procedura orală.

22 Părțile și-au prezentat susținerile orale și au răspuns întrebărilor adresate de Tribunal în ședința din 17 iunie 2004.

Concluziile părților

23 Reclamanta solicită Tribunalului:

- să declare acțiunea admisibilă și întemeiată;
- să anuleze articolul 1 din decizia în litigiu în măsura în care Comisia decide că constituirea unor garanții în valoare de 35,8 milioane de euro nu constituie un ajutor de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE;
- să anuleze articolul 2 din decizia în litigiu în măsura în care Comisia decide că ajutorul acordat de Republica Austria întreprinderii LLG prin constituirea unei garanții în valoare de 14,5 milioane de euro de către WiBAG este conform cu norma cu numărul N 542/95 privind garanțiile și aprobat de către Comisie;
- să anuleze articolul 3 din decizia în litigiu;
- în subsidiar, să anuleze articolul 1 din decizia în litigiu în măsura în care Comisia decide că garanțiile Land Burgenland privind prețuri fixe pentru furnizarea de servicii colective și un ajutor cu o valoare necunoscută sub forma creării unei infrastructuri proprii a întreprinderii, nu constituie ajutoare de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE;

– să oblige Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

24 În replică, reclamanta solicită de asemenea ca Tribunalul să anuleze articolul 2 din decizia în litigiu în măsura în care Comisia decide că ajutorul de mediu în valoare de 5,37 milioane de euro este conform cu norma cu numărul N 93/148 privind finanțarea protecției mediului și aprobat de către Comisie.

25 Comisia solicită Tribunalului:

– să respingă motivele nefondate și motivele nou invocate de către reclamantă ca inadmisibile;

– în orice caz, să respingă acțiunea în anulare ca fiind în ansamblu nefondată;

– să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

26 Intervenientele solicită Tribunalului:

– să respingă acțiunea ca inadmisibilă sau, în orice caz, ca nefondată;

– să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la admisibilitate

Argumentele părților

27 Părțile interveniente au invocat inadmisibilitatea acțiunii pe motiv că reclamanta nu este vizată individual de decizia în litigiu.

28 Republica Austria amintește că, în domeniul controlului ajutoarelor de stat, o decizie a Comisiei care încheie o procedură deschisă în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE vizează individual întreprinderile care au stat la originea plângerii în urma căreia a fost inițiată această procedură și ale căror observații orale au fost ascultate și care au stabilit desfășurarea procedurii, cu condiția ca poziția acestora pe piața să fie afectată în mod substanțial de măsura de ajutor care face obiectul deciziei respective (Hotărârea Curții din 28 ianuarie 1986, COFAZ și alții/Comisia, 169/84, Rec., p. 391, punctele 24 și 25).

29 Aceasta consideră, în primul rând, că împrejurarea că reclamanta ar putea fi o terță persoană interesată în sensul articolului 88 alineatul (2) CE, nu îi conferă calitatea procesuală activă împotriva deciziei în litigiu. Aceasta amintește că, potrivit jurisprudenței, o persoană fizică sau juridică nu ar putea fi vizată în mod individual în temeiul calității sale de terță persoană interesată decât de o decizie a Comisiei prin care aceasta refuză să înceapă etapa de investigare a ajutorului prevăzut la articolul 88 alineatul (2) CE (Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 1998 BP Chemicals/Comisia, T-11/95, Rec., p. II-3235, punctele 88 și 89). Astfel, în acest caz, aceasta nu ar putea obține respectarea garanțiilor sale procedurale în cazul în care ar avea posibilitatea de a contesta această decizie în fața instanței comunitare (Hotărârea BP Chemicals/Comisia, menționată anterior, punctul 89). În schimb, atunci când, precum în prezenta cauză, Comisia a adoptat decizia în urma etapei de investigare, terții vizați au beneficiat concret de garanțiile lor

procedurale, astfel încât nu mai pot fi considerați, numai în baza acestei calități, ca fiind vizați în mod individual de decizia respectivă.

30 Republica Austria adaugă că participarea reclamantei la procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE nu este suficientă pentru individualizarea acesteia într-un mod similar celui în care este individualizat destinatarul deciziei atacate (Hotărârea Tribunalului din 11 februarie 1999, *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen și Hapag-Lloyd/Comisia*, T-86/96, Rec., p. II-179, punctul 50). În fond, rezultă din jurisprudență că, în domeniul ajutoarelor de stat, participarea la această procedură nu constituie, după caz, decât unul dintre elementele care permite să se stabilească dacă o persoană fizică sau juridică este vizată în mod individual de decizia a cărei anulare a solicitat-o (Hotărârea COFAZ și alții/Comisia, menționată anterior, punctul 25 și Ordonanța Tribunalului din 18 februarie 1998, *Comité d'entreprise de la Société française de production și alții /Comisia*, T-189/97, Rec., p. II-335, punctul 44).

31 În al doilea rând, Republica Austria susține că reclamanta nu este îndreptățită să folosească ca argument faptul că interesele sale sunt afectate de acordarea măsurilor în litigiu în sensul Hotărârii Curții din 14 noiembrie 1984, *Intermills/Comisia* (323/82, Rec., p. 3809, punctul 16). Pasajul extras din această hotărâre nu ar viza, astfel, aspectul deținerii calității procesuale active necesare.

32 În al treilea rând, Republica Austria pretinde că reclamanta nu a demonstrat decât că poziția pe care o deține pe piață este profund afectată de măsurile în litigiu. Ea amintește că aceste măsuri se referă exclusiv la construirea unei fabrici de producție de lyocell, produs pe care reclamanta nu îl fabrică. Aceasta adaugă că nu există niciun raport specific de concurență între acest produs și cele ale reclamantei. Ea estimează, mai exact, că Comisia a constatat în mod îndreptățit, în decizia în litigiu, că fibrele de viscoză și lyocell-ul proveneau de pe două piețe distincte.

33 În ceea ce privește acest ultim aspect, Republica Austria susține, pe de o parte, că, din punct de vedere al cumpărătorilor, fibrele de lyocell și fibrele de viscoză nu se pot substitui reciproc. În sprijinul acestei afirmații, aceasta arată că lyocell-ul prezintă caracteristicile specifice care îl deosebesc de viscoză, precum rezistența sa crescută în stare uscată și în mediu umed, gradul redus retrecisare, capacitatea mare de absorbție a materialelor de colorare, finețea sa la atingere, aspectul său similar mătăsii, precum și capacitatea sa de a fi combinat cu alte fibre textile. Caracteristicile sale „de aspect” specifice și tendința sa de fibrilare ar permite realizarea de produse noi care să prezinte proprietăți noi ce nu ar putea fi obținute prin utilizarea fibrelor de viscoză, precum efectele de „stonewashed” (decolorat) și de „piele de căprioară”. În plus, în anumite sectoare în care lyocell-ul este utilizat, precum cel al denimului, ar fi tehnic imposibil să se recurgă la fibre de viscoză. Nivelul foarte ridicat de rezistență al lyocell-ului ar permite o productivitate extraordinară de ridicată în filaturi și țesătorii. Întrucât producerea lyocell-ului este mai costisitoare, acest produs ar fi destinat unor segmente de piață în care produsele sunt de calitate mai bună și sunt mai scumpe. Republica Austria face de asemenea trimitere la anumite contestații depuse de către Comisie în Decizia sa din 17 octombrie 2001 în cauza COMP/M.2187 – CVC/Lenzing.

34 Pe de altă parte, Republica Austria afirmă că procedeele de fabricare a lyocell-ului și a fibrelor de viscoză diferă în mod esențial. Fabricarea viscozei ar necesita un proces de transformare chimică, în timp ce producerea lyocell-ului nu ar presupune decât un procedeu fizic, și anume utilizarea unei soluții apoase de oxid de N-metil-morfolină (NMMO). Aceasta subliniază că procesul de fabricare al lyocell-ului a necesitat o muncă aprofundată de cercetare și că este mai

puțin dăunător pentru mediu decât cel destinat obținerii fibrelor de viscoză, care necesită un consum mare de substanțe chimice. Ea precizează că „noua tehnologie utilizată pentru fabricarea fibrelor de lyocell se caracterizează [...] printr-un număr mai redus de etape de fabricare, printr-o durată mai scurtă a acestora în procesul de fabricație, printr-un consum mai redus de substanțe chimice și prin cicluri de fabricație închise”. [traducere neoficială]

35 Republica Austria adaugă că pierderea unor cote de piață și scăderea cifrei de afaceri invocate de reclamantă nu se datorează acordării măsurilor în litigiu în favoarea întreprinderii LLG, ci dificultăților financiare și economice și îndatorării excesive, cărora reclamanta a trebuit să le facă față pe parcursul mai multor ani începând cu anii 1990. Aceasta face trimitere, în acest sens, la Decizia 1999/395/CE a Comisiei din 28 octombrie 1998 privind ajutorul de stat acordat de Spania întreprinderii Sniace SA, cu sediul în Torrelavega (Cantabria) (JO 1999, L 149, p. 40).

36 LLG și Land Burgenland subliniază că nu există nicio relație de concurență între LLG și reclamantă, întrucât aceasta din urmă nu își desfășoară activitatea în sectorul lyocell-ului. În această privință, aceștia invocă aceleași argumente precum cele prezentate de Republica Austria și reproduse mai sus.

37 În duplică, Comisia invită Tribunalul să examineze din oficiu problema deținerii de către reclamantă a calității procesuale active, având în vedere că este vorba despre excepții peremptorii de ordine publică. Aceasta exprimă îndoieli serioase privind faptul că poziția concurențială a reclamantei ar fi substanțial afectată de măsurile în litigiu, acestea având ca scop exclusiv producerea de lyocell, care face parte dintr-o piață distinctă de cea a viscozei. În această privință, aceasta insistă, în special, asupra faptului că prețul lyocell-ului este net mai mare decât cel al fibrelor de viscoza și că aceste două tipuri de fibre nu sunt destinate acelorași utilizări. Prin urmare, aceasta constată că reclamanta, în observațiile prezentate în cursul procedurii precontencioase, s-a limitat la a „repetă exprimarea îndoielilor deja enunțate în decizia [de deschidere a procedurii]”.

38 Reclamanta amintește, în primul rând, că, potrivit unei jurisprudențe constante, un intervenient nu are dreptul de a ridica o excepție de inadmisibilitate a acțiunii care nu a fost formulată în concluziile pârâtului (Hotărârea Tribunalului din 27 noiembrie 1997, Kaysersberg/Comisia, T-290/94, Rec., p. II-2137, punctul 76 și Hotărârea Tribunalului din 21 ianuarie 1999, Riviera Auto Service și alții/Comisia, T-185/96, T-189/96 și T-190/96, Rec., p. II-93, punctul 25). Aceasta consideră că îi revine Tribunalului să aprecieze dacă este necesară investigarea din oficiu a excepțiilor peremptorii rezultate în urma lipsei calității procesuale active.

39 Reclamanta susține, în continuare, că este în mod direct și individual vizată de decizia în litigiu.

40 În ceea ce privește condiția afectării individuale, aceasta afirmă, în primul rând, că a participat activ la procedura precontencioasă prezentând observații scrise.

41 În al doilea rând, aceasta susține că a fost dezavantajată prin acordarea măsurilor în litigiu în favoarea întreprinderii LLG „potrivit jurisprudenței Curții, în special în Hotărârea [...] Intermills/Comisia”, menționată anterior.

42 În al treilea rând, reclamanta pretinde că măsurile respective îi cauzează un prejudiciu economic „în sensul pierderii unor cote de piață, scăderii cifrei de afaceri și a activelor

necorporale”. [traducere neoficială] Pentru a demonstra realitatea și dimensiunea acestui prejudiciu, aceasta face trimitere la o notă ce figurează în anexa 14 la cerere.

43 În această notă, reclamanta atrage atenția asupra următoarelor considerații:

– piața europeană și cea mondială a viscozei se caracterizează printr-o diminuare a capacității de producție și de consum;

– această situație este „incompatibilă cu crearea unei noi industrii de substituție care să beneficieze de o finanțare preferențială la nivel european”;

– „[...] lyocell-ul este utilizat fără distincție, cu un avantaj concurențial mai mult sau mai puțin considerabil, în locul fibrei tradiționale de viscoză sau pentru substituția acesteia”;

– oferta întreprinderii LLG în materie de lyocell corespunde unei cote de 3,5 % din piața europeană de viscoză;

– „nu există nicio îndoială că o ofertă care corespunde unei cote de 3,5 % din piață implică o modificare a prețurilor, a condițiilor etc., cu atât mai mult cu cât, sub pretextul costului de investiție/amortizare, aceasta poate exercita o concurență neloială în detrimentul altor tipuri de fibre care ocupă o poziție inferioară în economie și care este deci în măsură să genereze pierderi, în timp ce fibra lyocell, deoarece nu are nevoie de amortizare, poate produce profit”;

– astfel, reclamanta a încetat să producă și deci să vândă, următoarele cantități de viscoză: [...] ¹ tone în 1997, [...] tone în 1998, [...] tone în 1999, [...] tone în 2000, iar începând cu 2001 se preconizează o diminuare cu [...] tone pe an;

– acestea corespund unei pierderi nete de venituri de: [...] de pesetas spaniole (ESP) în 1997, [...] de ESP în 1998, [...] de ESP în 1999, [...] de ESP în 2000, [...] de ESP potrivit previziunilor pentru 2001 și [...] de ESP potrivit celor pentru perioada 2001-2007;

– oferta întreprinderii LLG în materie de lyocell a generat de asemenea o „modificare cu cel puțin [...] % din prețul practicat în mod curent pe piață”, adică următoarele pierderi pentru reclamantă: [...] de pesetas spaniole (ESP) în 1997, [...] de ESP în 1998, [...] de ESP în 1999, [...] de ESP în 2000, [...] de ESP potrivit previziunilor pentru 2001 și [...] de ESP potrivit celor pentru perioada 2002-2007;

– de asemenea, LLG pune anual pe piață „prin canale speciale de vânzare care vând apoi la prețuri extrem de scăzute”, circa 1 000 tone de „subproduse” (sau „produse sub-standard”), ceea ce a constrâns reclamanta să scadă prețurile la „produse de aceeași calitate”;

– acestea corespund unei pierderi nete de venituri de [...] de ESP pe an.

44 În replică, reclamanta invocă faptul că LLG fabrică și vinde, sub marca „Pro-Viscose” un produs constituit dintr-un amestec de viscoză și lyocell (denumit în continuare „proviscoză”) și afirmă că acest produs este în concurență cu viscoza. Potrivit acesteia, ar rezulta dintr-o notă

¹ Date confidențiale omise.

anexată la replica că LLG a oferit mai multor clienți ai reclamantei proviscoză „la un preț identic cu cel viscozei tradiționale”.

45 În observațiile sale privind memoriile în intervenție, reclamanta susține că se află „în mod incontestabil” în relație de concurență cu LLG. În fond, fibra de viscoză pe care o produce ar fi în concurență directă cu produsele fabricate de LLG, și anume lyocell, „substandarde ale lyocell-ului” și proviscoză. În sprijinul acestei ultime afirmații, ea furnizează un raport de expertiză redactat de un „consultant independent”, domnul M. F. Marsal Amenós, precum și mărturia unui „negociator independent,” societatea Manfib Sas. Lyocell-ul nu ar fi în fond decât o „fibră de viscoză îmbunătățită,” ce se poate substitui, „în majoritatea cazurilor”, acesteia din urmă. Reclamanta admite că fibrele de lyocell au un cost mai mare decât fibrele de viscoză și pretinde că proviscoza a fost creată pentru a „evita această problemă”. În această privință, ea afirmă că, ținând cont de prețul mai mare al lyocell-ului, LLG a introdus pe piață proviscoza și un „substandard al lyocell-ului (de calitate inferioară)” la „prețuri apropiate de cel al viscozei”. Aceasta a adăugat că fibrele de lyocell au câștigat o cotă substanțială, și anume cuprinsă între 5% și 10% din piața europeană a fibrelor celulozice tăiate, piață care era anterior aprovizionată exclusiv de producătorii europeni de viscoză.

46 În ședință, reclamanta a susținut că LLG ar fi pus pe piață „lyocell substandard” pentru anumite aplicații (filtre de țigară, șervetele umede, șifon etc.). Aceasta a menționat de asemenea că lyocell-ul era un produs de calitate mai bună decât viscoza, în special în ceea ce privește rezistența și că prezenta o serie de caracteristici tehnice, precum și că prețul „lyocell-ului pur” era mai ridicat decât cel al viscozei. Fiind vorba despre acest ultim punct, ea a menționat că, atunci când este amestecat cu alte produse, lyocell-ul poate fi oferit la prețuri competitive în raport cu cel al viscozei.

47 Astfel, reclamanta recunoaște că, potrivit jurisprudenței, singura împrejurare în care un act poate exercita o influență asupra raporturilor de concurență existente pe o anumită piață nu este suficientă pentru că orice operator economic care se află într-o relație oarecare de concurență cu destinatarul actului poate fi considerat ca fiind vizat direct și individual de acesta din urmă (Hotărârea Curții din 10 decembrie 1969, Eridania și alții/Comisia, cauzele conexe 10/68 și 18/68, Rec., p. 459, punctul 7). Totuși, aceasta insistă asupra faptului că, pe de o parte, nu există decât un număr redus de producători pe piața produselor vizate [numai cinci producători ar fi prezenți pe segmentul de piață al fibrelor discontinue de viscoză de calitate comună] („commodity viscose staple fibres”) și trei în segmentul de piață al fibrelor discontinue colorate în masă („spundyed viscose staple fibres”)] și, pe de altă parte, că proiectul de investiții va genera o creștere substanțială a capacității de producție.

48 În ceea ce privește condiția afectării directe, reclamanta subliniază că decizia în litigiu nu a diminuat în nici un fel efectele măsurilor în litigiu, după ce solicitase Comisiei o decizie care să elimine sau să modifice măsurile respective (Hotărârea COFAZ și alții/Comisia, menționată anterior, punctul 30 și Hotărârea Tribunalului din 6 iulie 1995, AITEC și alții/Comisia, T-447/93–T-449/93, Rec., p. II-1971, punctul 41).

Aprecierea Tribunalului

49 Este necesar să se amintească ca, în temeiul articolului 40 al patrulea paragraf din Statutul Curții de Justiție, concluziile cererii de intervenție nu pot avea ca obiect decât susținerea concluziilor uneia dintre părți. Mai mult, în temeiul articolului 116 alineatul (3) din Regulamentul

de procedură al Tribunalului, intervenientul acceptă litigiul în stadiul în care acesta se află în momentul intervenției.

50 În concluziile sale, Comisia s-a limitat la a solicita ca acțiunea să fie respinsă pe fond și nu a contestat niciodată calitatea procesuală activă a reclamantelor.

51 În calitate de intervenientă, Republica Austria, LLG și Land Burgenland nu au prin urmare calitatea de a invoca o excepție peremptorie.

52 Totuși, potrivit jurisprudenței constante, în temeiul articolului 113 din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate, în orice moment, să examineze din oficiu excepțiile peremptorii de ordine publică, inclusiv cele invocate de părțile interveniente (Hotărârea Tribunalului din 22 octombrie 1996, Skibsværftsforeningen și alții/Comisia, T-266/94, Rec., p. II-1399, punctul 40; Hotărârea din 24 octombrie 1997, EISA/Comisia, T-239/94, Rec., p. II-1839, punctul 26 și Hotărârea din 17 iunie 1998, Svenska Journalistförbundet/Consiliul, T-174/95, Rec., p. II-2289, punctul 79; a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea Curții din 11 iulie 1990, Neotype Techmashexport/Comisia și Consiliul, C-305/86 și C-160/87, Rec., p. I-2945, punctul 18; Hotărârea din 24 martie 1993, CIRFS și alții/Comisia, C-313/90, Rec., p. I-1125, punctul 23 și Hotărârea Curții din 15 iunie 1993, Matra/Comisia, C-225/91, Rec., p. I-3203, punctul 13).

53 În prezenta cauză, excepția peremptorie invocată de părțile interveniente ridică o problemă de ordine publică, în sensul că se referă la calitatea procesuală activă a reclamantei (a se vedea, în acest sens, Ordonanța Curții din 5 iulie 2001, Conseil national des professions de l'automobile și alții/Comisia, C-341/00 P, Rec., p. I-5263, punctul 32 și Hotărârea EISA/Comisia, menționată anterior, punctul 27). Aceasta poate prin urmare să fie examinată din oficiu de către Tribunal.

54 În această privință, este necesar să se amintească că, în conformitate cu articolul 230 al patrulea paragraf din Tratatul CE, o persoană fizică sau juridică nu poate formula o acțiune împotriva unei decizii adresate unei alte persoane, decât în cazul în care această decizie o vizează în mod direct și individual. Întrucât decizia în litigiu a fost adresată Republicii Austria, este necesar să se examineze dacă reclamanta îndeplinește aceste două condiții.

55 În ceea ce privește aspectul dacă reclamanta este vizată în mod individual de decizia în litigiu, trebuie să se amintească că rezultă dintr-o jurisprudență constantă că persoanele care nu sunt destinate ale unei decizii nu pot să pretindă că sunt vizați individual decât dacă această decizie le aduce atingere în baza anumitor calități care le sunt proprii sau unei situații de fapt care le diferențiază de celelalte persoane și, prin urmare, le individualizează într-un mod similar celui în care este individualizat destinatarul unei decizii (Hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223; Hotărârea din 23 mai 2000, Comité d'entreprise de la Société française de production și alții/Comisia, C-106/98 P, Rec., p. I-3659, punctul 39 și Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 1995, ASPEC și alții/Comisia, T-435/93, Rec., p. II-1281, punctul 62).

56 În ceea ce privește, în special, domeniul ajutoarelor de stat, au fost recunoscute ca fiind vizate în mod individual de o decizie a Comisiei care încheie o procedură deschisă în temeiul articolului 88 alineatul (2) din Tratatul CE, privind un ajutor individual, în afara întreprinderilor beneficiare, întreprinderile concurente acestora din urmă care au jucat un rol activ în cadrul acestei proceduri, cu condiția ca poziția lor pe piață să fie substanțial afectată de măsura care face obiectul deciziei atacate (Hotărârea COFAZ și alții/Comisia, menționată anterior, punctul 25).

57 O întreprindere nu trebuie aşadar să se prevaleze numai de calitatea sa de concurentă faţă de întreprinderea beneficiară, însă trebuie să stabilească că, având în vedere gradul său de participare eventuală la procedură şi de amploarea atingerii care se aduce poziţiei sale pe piaţă, aceasta se află într-o situaţie de fapt care o individualizează într-un mod similar celui în care este individualizat destinatarul unei decizii (Hotărârea Comité d'entreprise de la Société française de production şi alţii/Comisia, menţionată anterior, punctul 41).

58 În speţă, este necesar să se examineze în ce măsură participarea reclamantei la procedura deschisă în temeiul articolului 88 alineatul (2) din Tratatul CE şi afectarea poziţiei acesteia pe piaţă sunt de natură să o individualizeze, conform articolului 230 din Tratatul CE.

59 În primul rând, este necesar să se constate că reclamanta nu a avut decât un rol minor în cadrul procedurii precontencioase. Pe de o parte, aceasta nu a depus nicio plângere la Comisie. Pe de altă parte, este evident că desfăşurarea acestei proceduri nu a fost determinată într-o măsură substanţială de observaţiile pe care aceasta le-a prezentat prin scrisorile din 12 februarie şi 4 octombrie 1999 (a se vedea, în acest sens, Hotărârea COFAZ şi alţii/Comisia, menţionată anterior, punctul 24). Astfel, în observaţiile sale din 12 februarie 1999, reclamanta se limitează, în esenţă, la reproducerea anumitor constatări făcute de către Comisie în decizia sa de deschidere a procedurii, comentându-le pe scurt, fără a furniza niciun element de probă concret. De asemenea, în observaţiile sale din 4 octombrie 1999, aceasta se limitează la a afirma, fără a aduce nicio precizare sau element oarecare de probă, că măsurile vizate în decizia de extindere a procedurii constituie ajutoare de stat şi trebuie declarate incompatibile cu noţiunea de piaţă comună.

60 În al doilea rând, în ceea ce priveşte amploarea atingerii aduse poziţiei reclamantei pe piaţă, este necesar să se amintească, cu titlu preliminar, că, astfel cum rezultă din punctul 28 al Hotărârii COFAZ şi alţii/Comisia, menţionată anterior, nu este de competenţa instanţei comunitare, în stadiul examinării admisibilităţii, să se pronunţe în mod definitiv asupra raporturilor de concurenţă dintre reclamantă şi întreprinderea care beneficiază de ajutoare. În acest context, este obligaţia reclamantei să indice în mod pertinent motivele pentru care decizia Comisiei poate aduce atingere intereselor sale legitime, afectându-i în mod substanţial poziţia pe piaţa în cauză.

61 În plus, este necesar să se sublinieze că, în prezenta cauză, măsurile vizate prin decizia în litigiu care se referă exclusiv la o fabrică destinată producerii de lyocell şi că este cert că reclamanta nu produce acest tip de fibră şi nici nu preconizează că va face acest lucru în viitor.

62 Totuşi, reclamanta invocă trei argumente pentru a încerca să stabilească că poziţia sa pe piaţă poate fi afectată în mod substanţial de decizia în litigiu.

63 În primul rând, în cererea sa, aceasta susţine în esenţă că viscoza şi lyocell-ul se află într-un raport de concurenţă directă.

64 Fără a fi necesar, în stadiul examinării admisibilităţii, ca Tribunalul să se pronunţe în mod definitiv în legătură cu definiţia exactă a pieţei produselor în cauză, este suficient să se constate că această afirmaţie este contrazisă de diferite elemente din dosar.

65 Pe de o parte, lyocell-ul prezintă anumite caracteristici fizice care îl deosebesc clar de fibrele de viscoză. Reclamanta subliniază, de asemenea, în mod expres la punctul 23 din cererea sa, că „lyocell-ul este natural şi biodegradabil, [că] solventul utilizat nu este toxic, este reciclabil,

respectă normele privind absența substanțelor toxice, oferă un nivel crescut de rezistență și în [caz de] expunere la condiții de umezeală și prezintă un grad redus de retrecisare”. [traducere neoficială] De asemenea, în cursul ședinței, aceasta a recunoscut că lyocell-ul prezintă „avantaje pe plan tehnic”, că are un nivel calitativ superior fibrelor de viscoză și că oferă un grad sporit de rezistență. În plus, aceasta nu a contestat faptul că lyocell-ul se caracterizează printr-o tendință de fibrilare, ceea ce ar permite obținerea unei țesături care să prezinte un excelent drapaj și o textură mătăsoasă. În ceea ce privește această ultimă proprietate a lyocell-ului, aceasta s-a limitat să declare că „[este] demodată și că nu [mai este] solicitată în prezent” (punctul 26 din cerere). [traducere neoficială].

66 Afirmația reclamantei potrivit căreia lyocell-ul este substituibil viscozei „în cele mai multe aplicații ale sale” nu este dovedită în mod convingător. În special, „raportul de expertiză” al „consultantului independent” pe care aceasta l-a anexat la observațiile sale privind memoriile în intervenție, în sprijinul acestei afirmații, nu este nicidecum concludent. Nu este vorba, de fapt, decât despre un document de o pagină, care include doar câteva alineate și o analiză foarte superficială a problemei. Acest document conține, în plus, indicații vădit inexacte, precum gradul mare de asemănare dintre procesele de fabricație, precum și dintre proprietățile lyocell-ului și ale fibrelor de viscoză (a se vedea punctul 65 și punctul 69 de mai jos). În ceea ce privește declarația unui „negociator independent”, pe care reclamanta a anexat-o, de asemenea, la observațiile sale privind memoriile în intervenție, aceasta stabilește cel mult că, pentru anumite aplicații speciale, anumiți clienți ai reclamantei au integrat, în produsele lor, lyocell-ul sau proviscoza în locul viscozei.

67 În plus, afirmația menționată este contrazisă de declarația societății LLG făcută la un simpozion, pe care reclamanta o invocă în sprijinul tezei sale (punctul 30 din cererea introductivă și anexa 14 la cerere) și potrivit căreia lyocell-ul reprezintă o „fibră complementară care are aplicații diferite”.

68 Pe de altă parte, este cert că prețul lyocell-ului este sensibil mai mare decât cel al fibrelor de viscoză. Acest aspect a fost admis în mod expres de către reclamantă, atât în documentele sale (punctul 26 din cererea introductivă și punctele 77 și 78 din observațiile reclamantei privind memoriile în intervenție), cât și în cursul ședinței. Astfel, aceasta a recunoscut, printre altele, în mai multe rânduri, că lyocell-ul nu putea fi comercializat la prețuri competitive în raport cu cele practicate pentru fibrele de viscoză decât atunci când era amestecat cu alte produse.

69 În cele din urmă, potrivit propriilor declarații ale reclamantei, procesul de fabricație a lyocell-ului, pe de o parte, și a fibrelor de viscoză, pe de altă parte, diferă în mare măsură. În fond, la punctul 23 din cererea sa introductivă, aceasta menționează că, „pentru obținerea lyocell-ului [...], se folosește un solvent pentru pasta de celuloză (tip NMMO), în timp ce procesul de fabricare a viscozei clasice conține etapele de mercerizare și xantogenare” și că, „în comparație cu procesul de fabricare a viscozei clasice, [...] lyocell-ul [este fabricat] folosind un solvent în locul parcurgerii etapelor tradiționale de fabricare a viscozei”. [traducere neoficială] Mai mult, la punctul 36 din replica sa, reclamanta susține că, „din punct de vedere al procedurii de fabricație, [aceasta] este de acord cu Comisia atunci când aceasta afirmă că lyocell-ul este produs prin procedee diferite de metodele tradiționale de fabricare a viscozei”. [traducere neoficială]

70 În orice caz, chiar presupunând că ar exista un raport de concurență directă între lyocell și fibra de viscoză, trebuie să se constate că informațiile furnizate de către reclamantă în documentele sale, în special în nota inclusă în anexa 14 la cererea introductivă, nu probează

suficient de temeinic faptul că decizia în litigiu poate afecta în mod substanțial poziția sa pe piață. Informațiile incluse în această notă se bazează de fapt pe afirmații care nu au fost nicidecum probate, precum faptul că producția de lyocell a societății LLG a înlocuit începând cu anul 1997 în totalitate producția de viscoză și că aceasta este destinată exclusiv pieței europene. Pe de altă parte, în această notă, reclamanta afirmă că, din cauza „ofertei [LLG], corespunzătoare a 3,5 % din piață”, aceasta a încetat, începând cu anul 1997, să producă și, prin urmare, să vândă anumite cantități de viscoză, fără să aducă în susținerea tezei sale vreun element de probă și fără să furnizeze vreo explicație privind modul în care a calculat aceste cantități. În același sens, trebuie subliniat că reclamanta nu aduce niciun element de probă în susținerea afirmației sale, potrivit căreia „oferta” menționată a avut ca urmare „o modificare de cel puțin [...] % a prețului practicat în mod curent pe piață”.

71 În al doilea rând, reclamanta invocă existența, pe lângă „lyocell-ul pur” și proviscoză, a unor „substandarde ale lyocell-ului” pe care le denumește și „lyocell de calitate redusă”. În nota inclusă în anexa 14 la cererea introductivă, reclamanta menționează, în acest sens, că LLG vinde, prin „canale de vânzare speciale” și „la prețuri extrem de reduse,” 1 000 de tone din aceste „subproduse” pe an, fapt ce a constrâns-o să scadă prețurile în proporție de până la [...] ESP pe kg pentru „produsele de aceeași calitate”.

72 În această privință, trebuie să se constate că elementele de la dosar nu permit să se concluzioneze că există lyocell de calități diferite. Trebuie subliniat în special că, în documentele sale, reclamanta nu face nicio precizare în legătură cu ceea ce înseamnă noțiunea de „substandarde de lyocell”. În plus, aceasta nu a contestat în mod serios afirmația făcută în mai multe rânduri în cadrul ședinței de societatea LLG și de Land Burgenland, potrivit căreia nu există lyocell de calitate inferioară. În ceea ce privește declarația „negociatorului independent” anexată la observațiile reclamantei privind memoriile în intervenție, aceasta nu aduce nicio clarificare privind acest aspect, limitându-se să facă referire la „substandarde” ca făcând parte din „fibrele modificate” ale societății LLG, în aceeași măsură cu lyocell-ul și proviscoza.

73 Chiar presupunând că LLG produce lyocell de calitate inferioară și îl vinde la prețuri foarte reduse, trebuie subliniat că reclamanta nu probează nicidecum teza sa potrivit căreia a trebuit, ca urmare a acestui fapt, să reducă prețurile pentru „produsele de aceeași calitate”. În plus, ea nu justifică în niciun fel cantitățile și reducerea de preț pe care o invocă.

74 În al treilea rând, în replica sa și în observațiile asupra memoriilor în intervenție, reclamanta se bazează mai mult pe concurența care ar exista între proviscoză și viscoză. Aceasta arată că poziția sa pe piață este afectată de faptul că LLG comercializează proviscoza la prețuri competitive în raport cu cele ale viscozei și că, având în vedere calitatea superioară a celei dintâi, clienții o preferă în dauna celei de a doua.

75 În această privință, trebuie să se constate că reclamanta nu face din nou decât să prezinte susțineri insuficient probate.

76 Pe de o parte, nota pe care a anexat-o la replică în sprijinul acestor afirmații nu este deloc convingătoare, fiind vorba doar despre un simplu document elaborat de serviciile interne și care nu face decât referire la informații foarte generale, obținute cu ocazia discuțiilor avute cu anumiți clienți.

77 Pe de altă parte, presupunând chiar că proviscoza și viscoza ar fi destinate aceluiași aplicații și că ar fi vândute la prețuri comparabile, trebuie subliniat că reclamanta nu face nicio mențiune, nici măcar sumară, privind pierderile sau alte consecințe negative pe care le-ar fi suferit din cauza faptului că LLG a pus în vânzare proviscoză. În această privință s-ar impune cu atât mai mult unele precizări cu cât este cert că proviscoza este un produs nou, care a fost fabricat și pus pe piață abia în anul următor adoptării deciziei atacate.

78 Rezultă din considerațiile de mai sus că reclamanta nu a indicat într-un mod pertinent motivele pentru care decizia în litigiu era susceptibilă să lezeze interesele sale legitime, afectând astfel în mod substanțial poziția sa pe piață.

79 Având în vedere aceste circumstanțe și rolul limitat avut de reclamantă în cadrul procedurii precontencioase (a se vedea punctul 59), trebuie concluzionat că aceasta din urmă nu este vizată în mod individual de decizia în litigiu.

80 Rezultă că acțiunea trebuie declarată inadmisibilă fără a fi necesar să se examineze dacă reclamanta este direct vizată de decizia în litigiu.

81 În ceea ce privește cererea de măsuri de organizare a procedurii prezentată de către reclamantă la 16 octombrie 2001, în măsura în care aceasta vizează documentele și informațiile care nu intrau în sfera de aplicare a măsurii de organizare a procedurii, dispusă la 14 noiembrie 2001, nu este necesar să i se dea curs, întrucât elementele de la dosar și explicațiile oferite cu ocazia ședinței sunt suficiente pentru a permite Tribunalului să se pronunțe în prezenta cauză.

Cu privire la cheltuielile de judecată

82 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor efectuate de către Comisie, în afara propriilor cheltuieli de judecată, potrivit concluziilor acesteia din urmă.

83 Republica Austria își suportă propriile cheltuieli de judecată, potrivit articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură. Potrivit articolului 87 alineatul (4) al treilea paragraf, LLG și Land Burgenland își suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea extinsă)

declară și hotărăște:

- 1) Acțiunea este respinsă ca inadmisibilă.**
- 2) Reclamanta își suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele ale Comisiei.**
- 3) Intervenienții își suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Mengozzi

Martins Ribeiro

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 14 aprilie 2005.

Grefier

Președinte

H. Jung

P. Lindh